Dinu
Săraru

A patra Renaștere a Taborului românesc

În primul an al domniei sale, în 1633, Matei Basarab, ne spun istoricii în absența pisaniei, a ctitorit, zidind-o din temelii pe locul unui mult mai vechi lăcaș monastic, cea mai emoționantă și mai îndrăzneață prin turlele ei, Tămâioară din Oltenia de sub munte, aceasta chiar din munte, bisericuța Mănăstirii Arnota, consacrată azi drept Taborul Ortodoxiei românești.

Aici își află, la dorința sa, liniștea somnului de veci, rămășițele sale pământești, alături de cele ale tatălui său, în stânga Pronaosului, sub o superbă piatră funerară comandată special de voievod celebrului sculptor sas Nicolai Elias, binecunoscut în Europa timpului său.

Prima renaștere a Arnotei a avut loc sub Constantin Brâncoveanu, a doua importantă în veacul al XIX-lea, sub Barbu Știrbei de la care au mai rămas până azi zidul și latura din dreapta ale chiliilor mănăstirii, a treia, în primii ani ai veacului al XXI-lea, sub îngrijirea Înalt Preasfințitului Gherasim al Râmnicului, care, exceptând bisericuța rămasă intactă, a zidit din nou mănăstirea întreagă, inclusiv Paraclisul ce abia s-a terminat de pictat sub arhipăstorirea doctorului Varsanufie, Arhiepiscopul Râmnicului și, firește, sub privegherea atentă a Stăreției. În sfârșit, a patra renaștere, într-un anume fel hotărâtoare, a început la sfârșitul lui ianuarie 2018, sub îngrijirea și la inițiativa stareței mănăstirii, Maica Stavroforă Ambrozia Rucăreanu, a cărei zbatere a condus la obținerea fondurilor europene necesare, pe temeiul unui amplu proiect aflat sub patronajul marelui arhitect restaurator Aurel Botez, autor al multor opere de restaurare de interes și de valoare naționale, cum ar fi și vestita Dragomirna. Un șantier de zile mari, cu zeci de lucrători constructori, cu ingineri specializați și consultanți, a cuprins întreaga Mănăstire Arnota, care se află înconjurată de războiul schelelor, vizând decopertarea până la cărămidă și restituirea imaginii ansamblului, dar și a interioarelor acestuia, în acord cu exigențele actuale ale unui asemenea proces restaurator. Așadar, întâlnim aici, la Arnota, sub streașina Munților Căpățânii, desfășurarea unui act cu caracter istoric de apărare, de ocrotire și restituire a unui ansamblu arhitecto-

nic cu valoare de simbol, de rectitorire, de continuare a unei mari tradiții care, în veacul al XX-lea, mai ales în cea de-a doua jumătate, a explodat pur și simplu, continuând, deși mai sărac, în primii ani ai veacului XXI să îmbogățească și să înfrumusețeze arhitectura mănăstirească în Moldova cu deosebire, dar și în Ardeal și în Oltenia, cuprinzând și Muntenia și neapărat marea, istorica investiție, care anul acesta va fi inaugurată, suntem convinși, Catedrala Mântuirii Neamului din București.

La Arnota, șantierul ce își va da la iveală roadele în toamna acestui an 2018 se leagă inspirat de numele celui mai mare ctitor din spațiul Ortodoxiei românești, Voievodul Matei Basarab, fondator de asemenea de vrednică amintire și al unui bogat patrimoniu cărturăresc încoronat, cred eu, de *Pravila* de la Govora, primul mare tratat de drept românesc, despre care se învață și în facultățile de azi. Impresionantă la acest șantier al Arnotei este și însufleţirea învățată și devotată exemplar a Stareței acestei cea mai frumoasă și emoționantă Tămâioară din lanțul Tămăioarelor țărănești din Oltenia de sub munte, cum grăitoare este și observația făcută de academicianul Răzvan Theodorescu și anume că Tămâioarele reprezintă adierea târzie și ultimă a Renașterii Brâncovenești.

